

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνεστάνειον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὀφειλόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ον.— Ἀριθ. 49

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 137)

Ἡ παράστασις λοιπόν, ἡ κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν μέλλουσα νὰ δοθῆ, ὠρίσθη διὰ τὴν 3 Αὐγούστου. Ἐν τούτοις, πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν θίασον θὰ συνηγωνίζοντο καὶ οἱ Ἰνδοί, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ φανοῦν κατώτεροι τῶν Εὐρωπαίων, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, τὴν δεξιότητα καὶ τὴν εὐκίνησιν.

Τούτο δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον. Εἰς τὸ Φάρ-Ούεστ ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀλάσκαν, οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ἐμπροθέως ἐρασταὶ τῶν ἀθλητικῶν καὶ ἀκροβατικῶν γυμνασμάτων, τὰ ὅποια ποικίλουν διὰ μιμικῶν παιγνίων καὶ κωμικῶν παραστάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὁμοίως διαπρέπουν.

Ὅθεν, τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν, ὅταν συνηθροίσθη πλῆθος πολὺ, ἐθεάθη καὶ ἕτερος θίασος ἀπαρτιζόμενος ἐξ ἡμισείας δωδεκάδος Ἰθαγενῶν, τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἐκάλυπτε μέγα ξύλινον προσωπεῖον, ἀπεριγράπτου δυσμορφίας. Τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν προσωπεύων τούτων ἐκινουῦντο διὰ μηχανισμοῦ, οὕτως δὲ ἐφαίνοντο ὡσάν ζωντανὰ αἰ φρικώδεις ἐκεῖνοι μορφαί, αἱ καταλήγουσαι ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς ῥάμφη πτηνῶν φανταστικῶν. Οἱ μορφαμοὶ τῶν ἦσαν τῶσον τέλειοι, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πῖθηκος Τζὼν-Μπούλλ θὰ ἠδύνατο νὰ λάβη μερικὰ μαθήματα ἐξ αὐτῶν.

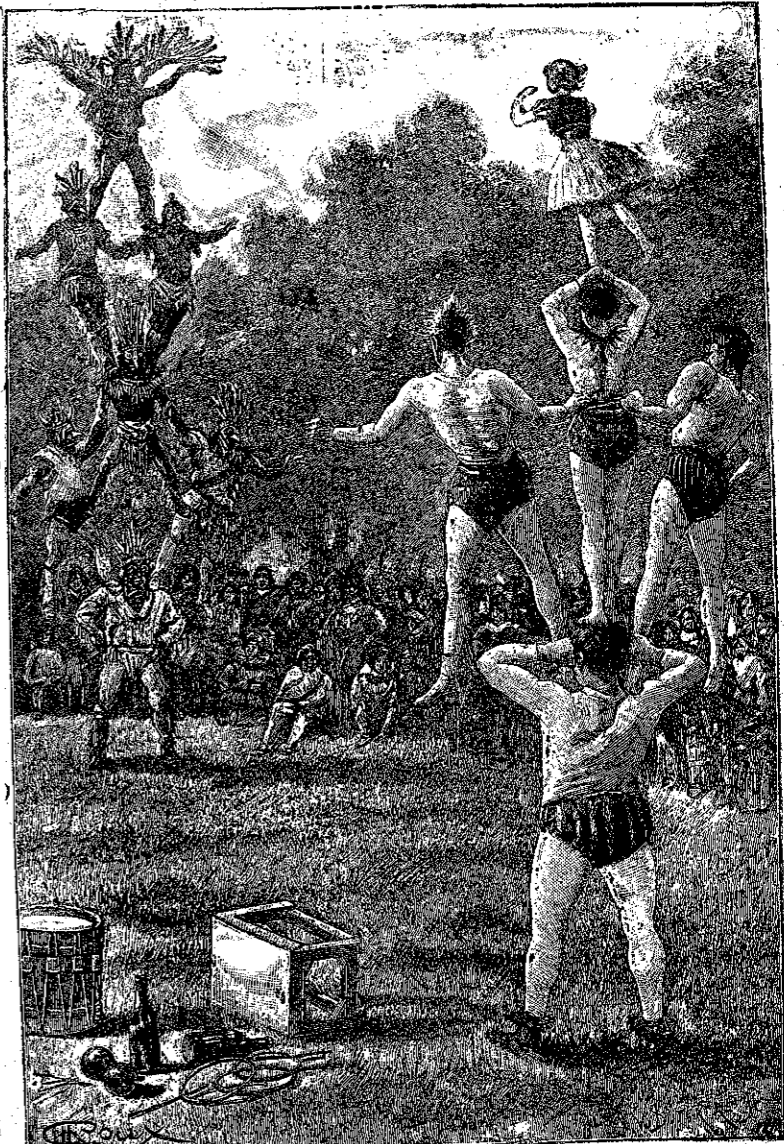
Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ Μακρολέλεκας περιεβλήθησαν τὰς στολάς, τὰς ὁποίας ἐφόρουν συνήθως κατὰ τὰς παραστάσεις.

Ὡς τόπος διὰ τὴν παράστασιν ἐξελέγη ἐν εὐρὺ λειβάδιον, περιτριγυρισμένον ἀπὸ δένδρα, τὸ βάθος τοῦ ὁποίου κατέφην ἡ Εὐδρομος Οἰκία ὡς σκηνογραφία. Κατέναντι ἐποπεθετήθησαν οἱ ἔμποροι τοῦ φρουρίου Γιουκῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν δεξιᾶ δὲ καὶ ἀριστερᾶ οἱ Ἰνδοὶ σὺν γυναίξιν καὶ τέχναις, σχηματίζοντες ἡμικύκλιον, ἐκάπιζαν περιμένοντες τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως.

Οἱ προσωπιδοφόροι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰ γυμνάσματα, ἔταντο χωριστά.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ὁ Μακρολέλεκας ἐπεφάνη εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἀμάξης καὶ ἔκαμε τὴν συνήθη τοῦ προσφώνησιν: «Κύριοι Ἰνδοὶ καὶ κυρίαὶ Ἰνδαί, θὰ ἰδῆτε αὐτὸ καὶ αὐτό...»

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ὠμίλει τὴν σινουικὴν, ἡ στομοφώδης

«Πυραμὶς πρὸς πυραμίδα.» (Σελ. 116, στήλ. γ')

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παῦλος.— Νὰ ἰδῆς, μαμά, τί ἔβλεπα τὴ νύκτα ἔσδὸν ὑπνο μου. Εἶχαμε, λέεις, ταραχὴ ἔσδὸ σπῆτι μας, μιὰ βοή, ἓνα κακό... Πέτρος.— Μαμά, φέμματα σου λέει. Ἐγὼ ἐκοιμώμουν δίπλα του καὶ δὲν ἄκουσα τίποτε!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ. Ἐνας κύριος ἐρωτᾷ τὸν Κουφιοκεφαλᾶκην.— Διὰ τί δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ Σχολεῖον; Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης:— Μ' ἀρ' οὐ δὲν ξέρω νὰ διαβάζω, πῶς νὰ πάγω;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ὁ Χαλαμὸς Κόσμου μοῦ γράφει ὅτι εἶνε κατενοουσιασμένος μετὰ τὸ Παιδικὸν Θεάτρον. Ἐμαθε ἀπέξω τὴν « Ἐορτὴν τοῦ Νουνοῦ » καὶ θὰ παραστήσῃ μετὰ τὰ δέξια του τὸ Ἔδρα τοῦ Πετράκη, τὴν 21 Μαΐου, τοῦ ἑορτάζει ὁ πατήρ του. Ἀδὲν ἀμφιβάλλω— λέγει, — ὅτι καὶ αἱ ἐφημερίδες θὰ γράψουν πολὺ κολακευτικῶς διὰ τὸ « Παιδικὸν Θεάτρον » τοῦ κ. Ξενοπούλου. Διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι δὲν ἀναγινώσκει τὰς ἐφημερίδας τῶν μεγάλων, τοῦ ἀντιγράφω ἑδῶ μερικὰς κρίσεις:

Ἡ α' Ἐφημερίς τῆς 5 Μαΐου ε. ἔ. γράφει: « Παιδικὸν Θεάτρον ὠνόμασαν ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου: συλλογὴν δραματιῶν, μονολόγων καὶ διαλόγων, τοὺς ὁποίους συνέγραψε διὰ παιδία, ἱστικῶς χρησιμοποιοῦνται καὶ διδάσκονται εἰς ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, συντείνωσι δὲ καὶ ταῦτα σκοπιμώτερον ἄλλων μέσων πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ παιδικοῦ χαρακτῆρος... Ὁ συγγραφεὺς προέταξεν, ὡς τηλαυγὲς μέτωπον τοῦ δλου, πρόλογον ἐπεξηγηματικὸν τῆς ἀρχῆς. ἦν ἠκολούθησε καὶ τοῦ σκοποῦ εἰς ὃν ἀπέβλεπεν ἐν τῇ συνθέσει αὐτῶν. Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου... γεγραμμένον μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τῶν συγγραφεῖ εὐσυνειδησίας καὶ τέχνης, πληροῖ μέγα κενὸν ἐν τῇ παιδικῇ φιλολογίᾳ παρ' ἡμῶν.»

Τὸ δὲ Ἄστυ τῆς 2 Μαΐου ε. ἔ. γράφει: «... Τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε ὃ τὴν χρειάζεται. Ἡθικὸν ἄλλ' ὄχι σχολαστικόν. Διδακτικόν, ἀλλ' ὄχι πληκτικόν. Ἀνεπαντίας ζωηρὸν καὶ εὐφυές. Πηγαῖον καὶ γοργόν. Ἀφελές καὶ πνευματικῶδες, εἰς γλώσσαν ὅπου τὸ κάμνει ἀκόμη ζωηρότερον. Τὸ « Παιδικὸν Θεάτρον » εἶνε βιβλίον ἄξιον τῆς παιδικῆς ψυχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ δίδεται παρὰ τροφὴν ἀβροτάτη.»

Ὅμοιος κολακευτικῶς ἔγραφαν ἡ Νέα Ἐφημερίς, τὸ Σκρίπ, ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν κτλ κτλ.

Σοῦ ἔστειλα, Ἀρριναδάρχε Θεμιστοκλή, τὸν Ὀλυμπιακὸν Ἵμνον. Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Δευτέραν μου Κυριακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' εὐχαριστήσιν μου ἤκουσα ὅτι θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Ὁραία Ἀρθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι.

Ὁ ἀγαπητὸς Φοῖβος Ἀπόλλων μου στέλλει ἓνα συντομώτατον γραμματικὸν μετὰ τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: « Δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ γράψῃ τις συχνάκις, διότι ἀγνοεῖ τὸ θέμα νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἐπιστολὴν του. » Καὶ ὅμως ἔχει τόσῃν εὐκολίαν νὰ γεμίξῃ κατεβαστὰ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ με χαριτωμένα πράγματα μάλιστα, ὥστε ἀπορῶ διὰ τὴν ἀνηλικίαν φράξιν μου γράφει τόσον σύντομα!

Μὲ ἀποκημιῶνε ὁμοῦ σήμερον ἡ Ἐλικωνίας Παρθένος, ἡ ὁποία μοῦ γράφει πολλὰ-πολλὰ. Μοῦ γράφει τί τί λέγει δι' ἐμένα ὁ πατέρας τῆς (καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ λόγια) μοῦ γράφει διὰ κατὰ κορίτσιον που διαβάξουν κρυφὰ ἀπὸ τὴν μητέρα των μυθιστορήματα διὰ μεγάλους (πῶ! πῶ! τί κακό πράγμα ποῦ εἶνε δι' ἓνα παιδί νὰ διαβάξῃ βιβλία ποῦ δὲν τὸν δίδουν οἱ γονεῖς του!) μοῦ περιγράφει τὴν Πρωτομαγιάν μετὰ πολλὴν ζωηρότητα, καὶ μοῦ ὑπόσχεσται ὅτι θὰ μου στείλῃ μίαν ἐκτενῆ περιγραφὴν τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. Ἐῶγε, Ἐλικωνίας Παρθένε! Εἶπα εἰς τὸν κ. Κουρτίδην ὅσα μοῦ γράφεις.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Γιαννάκης, ποῦ ἀνέφερα εἰς τὴν πρώτην μου Κυριακὴν, καθὼς ἐνθυμείσθαι, μοῦ γράφει ὅτι ἐλυτρώθη πλέον καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦ φόβου. Νὰ τὸ πιστεύσω; Μὰ πῶς νὰ τὸ πιστεύσω, ἀφ' οὗ με παρακαλεῖ νὰ του ἀπαντήσω μετὰ τὸ ψευδώνυμον Ἐγὼ; Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἐξοικολογεῖται ὅτι εἶνε ἐγωιστῆς καὶ νάναστατόν τὸ σπῆτι, ὅταν πηγαίνῃ νὰ κοιμηθῇ; Διότι βέβαια εἶνε ἐγωιστῆς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος φοβεῖται νὰ κοιμηθῇ μόνος του καὶ κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ στεκῶνται νὰ τὸν φυλάττουν!

Δὲν ἔλαβα ἀκόμη, Ἑλληνίς Καλλιτέχνις, τὴν εἰκόνα ποῦ μοῦ στέλλεις. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε ὄρασιότατῃ καὶ τὴν περιμένω ἀνυπομονῶς. Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου. Λοιπὸν πῶς ἐπήγες εἰς τὰς γραπτὰς σου ἐξετάσεις, Ὀμηρεῖς; Νὰ σου εὐχαριστῶ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς προφορὰς;

Τώρα ποῦ ἀνέρωσται, Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν Β' Κυριακὴν, ἔ; Τὴν χαριτωμένον τὸν γραμματικὸν σου! Δέξου μωρὰς εὐχὰς μου διὰ τὰ γενεθλῖά σου. Κ' ἐγὼ ξέρω ἓνα παιδικὸν ποῦ ἔχει τὴν καρδίαν τῆς Δέας. Ἐως τὰς 23 Ἀπριλίου ἤτοι 7 ἑτῶν, τώρα εἶνε 8 ἑτῶν. Τὸ γνωρίζεις ἔσθ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσσεις στέλλονται μεχρι 11 Ἰουνίου 1896

240. Στοιχειόγραφος Ἀδέλφια τρία ε' τῆ σειρά, δύο ἄλλα φανερόνομεν ἄν ἀπ' τῆ μέσῃ βγῆ τὸ ἐν, θαῦμα, θαρρεῖς, καὶ γίνεται μπροστά σας θρηπτικὴ τροφὴ εὐθὺς παρουσιάζεται.

241. Τονόγραφος. Κράτος ε' τὴν Ἀμερικὴν. Ἄν με παροξυτονίσῃς εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖ εἰμπορεῖς νὰ μ' ἀπαντήσῃς.

242. Λεξιθέρια. Ποία λέξις ἐξασύλλωτος ἔχει ἔξ ο, ἐν ε καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆεν; 243. Ἀσπῆρ. Νάντικατασταθῶν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγιγνώσκονται ὀριζοντίως δένδρον, καθῆτως ἰσθμὸς τῆς Ἀσίας καὶ διαγωνίας πόλις τῆς Αὐστρίας καὶ νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

244-246. Κεχυρμμένα ὄνόματα ζῶων. 1. Ἐκ τοῦ στόματος πολλὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὰ δὲ κακὰ ἐξίσιν. 2. Ὁ ἐν πολέμῳ καλὸς κἀγαθὸς γενόμενος ὑπὸ πάντων τῶν δακτύλων δεῖκνυται. 3. Ἡ πολλὴ κοσμιότης ἀξιεπαινοῦν τὸν μαθητὴν καθιστᾷ.

247-250. Μαγικὸς σύνδεσμος. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Ἄρρις, Ἄρριος, εἶδος, ἕρος.

251. Μεσοστιχίς. Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίσων τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Γαλλίας 1, Θεᾶ τῆς Μυθολογίας, 2, Πόλις ἀρχαία, 3, Νῆσος, 4 Δοχεῖον, 5, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

252. Ἑλλητισμόφωνον. Ο-ηο-ηο-ηο-ει-α-οσι-η-εασ. 253. Φωνηεντόλιπον. ρ-φ-τ-φν-φνς, κ-κρς-τ-φν-φνς.

ποτέ δεν είχαν ιδή γυμνασμένα ζώα. Όμοίως ήσαν πολύ και τα τεχνικά σκιρτήματα του πιθήκου Τζών-Μπούλλ. Καθ' όλον το διάστημα τούτο ο Άλέκος έπαιζε κορνέτον, ή Κορνηλία τύμπανον και ο Μακρολέλεκας την γραν- κάσσαν. Άν οι Άλασκανοί δεν έμα- γεύθησαν και από την ευρωπαϊκήν αυ- τήν όρχήστραν, τούτο σημαίνει απλού- στατα ότι έστερουντο καλλιτεχνικού αισθήματος!...

Μέχρι τής στιγμής εκείνης ο μα- σκαρεμένος θίασος δεν είχε κινηθή διό- λου, μη κρίνων προφανώς κατάλληλον την στιγμήν δια να παρουσιασθή. Έ- πεφυλάσσετο.

« Η δεσποινίς Ναπολέαινα, ή έξοχος σχοινοβάτις! » ανέκραξεν ο Μακρολέ- λεκας.

Και ή κορασίς, παρουσιασθείσα, υπό του ένδόξου πατρός της, ήρχισε τα γυμνάσια της. Κατ' άρχάς έχόρευσε με χάριν, ή οποία απέσπασεν ένθουσιώ- δεις έπευφημίας, έκδηλουμένας όχι δια κραυγών ή χειροκροτημάτων, άλλ' άπλω- δια κινήσεων τής κεφαλής. Τούτο συνέβη και όταν ανέβη εις έν σχοινίον και έπεριπάτησεν επ' αυτού, έτρεξεν, έχόρευσε, μετά δεξιότητος, την όποιαν εθαύμασαν προπάντων αι Ίνδαί.

« Η σειρά μου! » εφώνησεν ο Ά- λέκος.

Και χαιρετίσας τόν πληθόν, ήρχισε την άτελείωτον εκείνην σειράν των κυβιστημάτων, την όποιαν εξετέλεσε με την συνήθη του τέχνην και έτυχεν, ό- πως πάντοτε, τής επιδοκιμασίας του κοινού. Άλλά μόλις έτελείωσε και έχαιρέτισε δια βαθείας υποκλίσεως τόν πληθόν δια τας εύγενείς του. έκδηλώ- σεις, Ίνδος συνομηλικός του απέσπασθη από τόν θίασον και επάρουσιάσθη, άφ' ου απέβαλε την προσωπίδα του.

Όσα έκαμε πρό όλίγου ο Άλέκος τά επανέλαβε τώρα ο νεαρός ίθαγενής μετά τέχνης και εύκινήσιας και δεξιό- τητος, την όποιαν θα έζηλευε και ο τελειότερος ακροβάτης. Οι συμπατρι- ώται του τόν έχαιρέτισαν ένθουσιωδώς, σείοντες την κεφαλήν.

Οι Κασκαμπέλ έσχον την εύγένειαν να χειροκροτήσουν τόν αντίζηλον, αλλά συγχρόνως ο Κάισαρ έκαμε νεύμα εις τόν Γιάννην νάρχηση τά γυμνάσματα τής ισορροπίας, εις τά όποια τόν ένό- μιζεν άπαράμιλλον...

Ο Γιάννης ένθαρρυνθείς από έν νεύμα του Σέργιου και από έν μειδίαμα τής Καγέτης, έλαβε τας φιάλας του, τά πιανάκια του, τας σφαίρας του, τά μαχαίρια του, τούς δίσκους του και έ- ξετέλεσε τά παιγνιδία που ήξευρε, τε- λειότερα παρά ποτέ.

Ο Κασκαμπέλ έρριψε προς τούς Ίνδους βλέμμα υπερηφανείας και ίκα-

νοποτήσεως, τόν όποϊον ένείχε και κά- ποϊαν πρόκλησιν. Έφαινετο ως να τοις έλεγε :

« Πάρτε τά μούτρα σας να κάμετε και σεις τά Ίδια! »

Η πρόκλησις έννοήθη άναμφιδόλως, διότι, εύθύς, εις έν νεύμα του Τυ χ η, άλλος Ίνδος, άποθέσας τόν προσωπεϊον, απέσπασθη από τόν θίασον και έπροχώ- ρησεν.

Ήτο ο θαυματοποιός Φίρ- Φού, ή δόξα και τόν καύχημα τής φυλής του.

Έλαβε τότε τόν έν κατόπι του άλλου, τά έργαλεϊα, τά όποια μετεχειρίσθη και ο Γιάννης και επανέλαβε έν προς έν τά γυμνάσματα του αντίζήλου, διασταυρό- νων τά μαχαίρια και τας φιάλας, τούς δίσκους και τούς δακτύλους, μετά δε- ξιότητος και χάριτος εφάμιλλου όμολο- γουμένως προς την του Γιάννη Κασ- καμπέλ.

Ο Μακρολέλεκας έμεινε με στόμα άνοιχτόν... Ο Κασκαμπέλ έχειροκρό- τησε και αυτήν την φοράν, άλλα χωρίς όρεξιν, με τόν άκρον των δακτύλων...

« Διάβολε, έψιθύριζε. Ποτέ δεν το ήλιπια από τούς Έρυθροδέρμους. Είνε καλά γυμνασμένοι... πολύ καλά γυμνα- σμένοι... Μόνον που δεν έχουν καλήν ανατροφήν. Μία που ήλαθμεν εις τόν τόπον των, δεν έπρεπε νάνταγωνισθοϋν μαζί μας. Άλλ' άδιάφορον! Θα τους δείξωμεν τί αξίζομεν! »

Κατά βάθος ήτο πολύ δυσαρεστημένος, διότι εύρεν αντίζήλους, εκεί όπου δεν έπερίμενε να εύρη παρά θαυμαστάς. Και τί άναγωνιστάς! Ίθαγενείς τής Άλάσκας, με άλλους λόγους δηλαδή άγρίους! Ο έγωϊσμός του ως καλλιτέ- χνου υπέστη καιρίον τραύμα. Τι διάβο- λο, έλεγε. Ή να είσαι σαλτιμπάγκος ή να μην είσαι. Οι άγριοι τής Άμερι- κής να σε βάζουν κάτω! α, αυτό πάει πολύ!...

Άλλά δεν είχαν άπελπισθή έντελώς. Υπήρχεν ακόμη έν γύμνασμα, τόν όποϊον πιθανόν οι άγριοι να μη ήσαν εις θέσιν να επαναλάβου.

— Έμπρός, παιδιά, ανέκραξε βρον- τοφώνως. Την άνθρωπίνην πυραμίδα! Και όλοι έτρεξαν προς αυτόν. Έ- κείνος εκαρφώθη στερεώς επί του έδά- φους με τά σκέλη άνοιχτά, με τά πλευ- ρά τεντομένα, με τόν στέρνόν προτετα- μένον. Επί του άριστερου του ώμου ανήλθεν ελαφρός ο Γιάννης και έδωσε την χείρά του εις τόν Μακρολέλεκαν, όρθιον επί του δεξιού ώμου. Κατόπι ανήλθε και επάτησεν επί τής κεφαλής του ο Άλέκος και εις αυτού την κεφαλήν, ως έπιστέγασμα του οικοδομήματος, έ- πάτησεν ή Ναπολέαινα, στέλλουσα δια των χειρών φιλήματα εις τόν πληθόν.

Μόλις κατεσκευάσθη ή γαλλική πυ- ραμίς, ότε απέναντί της ύψώθη μία

άλλη, πυραμίς αυτή ίθαγενής... Χωρίς νάποβάλου τας προσωπίδας των τά μέλη του ίνδικού θίασου άπετέλεσαν πυ- ραμίδα όχι πλέον με πέντε άλλα με έπτά πρόσωπα. Πυραμίς προς πυραμί- δα! Άλλά τόν ίνδικόν οικοδομήμα υπε- ρέβαλλε κατά έν πάτωμα τόν γαλλικόν.

Τόν πληθόν των ίνδων ένθουσιάζεταν και έπευφημεί αυτήν την φοράν τούς ιδιούς του. Η γηραιά Ευρώπη ένι- κήθη υπό τής νεαρής Άμερικής, και ποί- ας Άμερικής! Τής Άμερικής των Κογιουκόνων, των Ταναγός και των Τατανχόκων!

Κατρηχυμένος και τεταραγμένος ο Κασκαμπέλ, δεν ήμπορούσε να κρατηθή περισσότερο εις εκείνην την στάσιν, μετεκινήθη χωρίς να θέλη και τά μέλη τής οικογενείας του έρρίφθησαν από τας ύψηλας εκείνας σφαιρας εις την γήν.

« Τήν επάθαμεν! » είπεν άφ' ου ήπη- λάχθη του άνθρωπίνου εκείνου φορτίου.

— Ήσύχασε, φίλε μου, τώ είπεν ο Σέργιος, δεν αξίζει τόν κόπον να...

— Δεν αξίζει τόν κόπον; Πώς φαίνεσθε ότι δεν είσθε καλλιτέχνης, κύριε Σέργιε! »

Είτα άποταθείς προς την σύζυγον του: « Έμπρός, Κορνηλία! Θα παλέψης! Να ιδούμεν ποίος από τούς άγρίους αυτούς θα τολμήση να μετρηθή με την ανίκητριαν του Σικάγου! »

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατά τόν Γαλλικόν του Ίουλιου Βέρνυ

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Ο καλός ο κηπουρός, όταν έρχεται ο καιρός, θέλετε να σας το είπω τόν τι κάμνει μεσ' ες τόν κήπο :

Σκάφτει μίαν αύλακιά και φυτεύει τά κουκκιά, σκάφτει άλλην μία και σπειρει άρακα, ήγουν λαθύρι.

Υστερα σε μιά πρασιά ποτιόμην με δροσιά σπειρει τόν πλατύ μπιζέλι, όσπριο γλυκό σαν μέλι.

Και φυτεύει παρεκεί τά ρεδύθια, τή φακή, και καλόβραστα φασούλια να πουλή με τά σακούλια.

Μά τόν κήπο τον σφαλεί με μιά φράχτη άψηλή και του στήνει μεσ' ετή μέση ένα σκιαχτρο με τόν φέσι.

Να μην έμβουν οι κακοί και του κλέψουν την φακή, να μην πάν τά μαυροπούλια και του φάγουν τά φασούλια.

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Παιδιά μου,

Τόν έπεριμένατε να σας γράψω σήμε- ρον αθηναϊκήν επιστολήν, αντί του κυ- ρίου Φαίδωνος; Άν δέν το είδατε εσόν ύπνον σας, βέβαια όχι! Να ιδήτε όμως πώς συνέβη αυτό.

Τόν πρωτό ή Διάπλασις πολύ άνήσυχη, μου είπε :

— Μάρθα, τί να γίνεται ο κύριος Φαίδων; Είνε Πέμπτη και ακόμη δέν μου έστειλε την επιστολήν του. Σε παρακαλώ πολύ να πεταχθής ως το σπίτι του μιά στιγμή και να ιδής τί τρέχει. Φοβούμαι μήπως είνε άρρωστος, διότι προχθές μου έλεγε ότι ήσθάνετο άδιαθεσίαν.

Να πεταχθώ! Γρηά γυναίκα τώρα, να πεταχθώ! Σου μεταχειρίζεται κάτι φράσεις ή καλή μου κυρία!...Και όμως, με όλα μου τά γεράματα, έτρεξα ά, ποτέ δεν έτρεξα γρηγορώτερα εις τόν σπίτι του κ. Φαίδωνος! Η άνησυχία περί τής υγείας του μου έδωσε πραγ- τικώς πετρά. Ά, τόν αγαπώ εγώ σαν παιδί μου, τόν κύριον Φαίδωνα! Όσοι φορές έρχεται εις τόν Γραφετό, πάντα έχει ένα λόγο γλυκό και δια την καλήν του τή Μάρθα. Όπως αγαπά τά νεάτα σας, αγαπά και τά γεράματά μου, παι- δακια μου! Τι καλός που είνε...

Τόν εύρηκα εις τόν σπίτι του. Είχε να βγή τρεις ήμέρες. Ήταν άρρωστος, κρυολογημένος. Έκάθητο εις μίαν πο- λυθρόναν, μέσα εις τόν κατάκλειστον δω- μάτιόν του.

— Καλό εστή Μάρθα, μου είπεν, άμα με ειδε. Θα σ' έστειλε βέβαια ή Διάπλα- σις να ιδής τί γίνομαι, διατί δέν έστειλα επιστολήν.

— Μάλιστα, κύριε Φαίδων! — Πώς λυπούμαι, καϊμένη Μάρθα. Αυτή τή φορά δέν θα μπορέσω να γράψω εις τά παιδιά. Χθές ήμουν όλη την ή- μέρα εστο κρεβάτι σήμερα από τόν κινίνο βουίξει τόν κεφάλι μου και τά χέρια μου τρέμου. Πώς να γράψω;...

— Άφ' ου είσθε καλλίτερα, ε, δέν πειράζει, για μιά φορά... Άλήθεια όμως θα λυπηθοϋν τά παιδιά... — Ναι! και είχα να τους γράψω ένα σωρό πράγματα. Είχα να τους γράψω για τόν Φωκιανόν που πέθανε. Τόν πα- τέρα τής γυμναστικής.

— Ναι, είδα την κηδεία του, είπα εγώ όλη ή νεολαία τόν άκολούθησε ως τόν τάφον. Τού είχα περισσότερα από τριάντα στεφάνια... Τί όφραία κηδεία.

— Του άξιζε, Μάρθα, του άξιζε! μου είπεν ο κύριος Φαίδων. Ο Φωκια- νός εϊργάσθη με ζήλον και αϋταπάρνησιν ο Φωκιανός εϊσήγαγεν εις τόν τόπον μας

την γυμναστικήν, ο Φωκιανός εγύμνασε και άνέδειξε τούς πρώτους αθλητάς, εις τόν Φωκιανόν όφείλονται τάποτελέσματα των Όλυμπιακων Άγώνων που τόνσον ετί- μησαν τούς Έλληνας. Ά. ήθελα να τα είπω όλ' αυτά εις τά παιδιά ήθελα να τα κάμω να σέβωνται και να λατρεύου την μνήμην του ένθουσιώδους αυτού Φω- κιανού, του πατρός τής Έλληνικής γυμναστικής...

— Τι κρίμα!... — ήθελα ακόμη να περιγράψω εις τά παιδιά τήν λαμπράν καλλιτεχνικήν Έκθεσιν του Ζακπείου, που άπετελείτο από έργα όλων ελλήνων ζωγράφων, να τούς έπω μερικά πράγματα δια την ζω- γραφικήν και να τα κάμω να γαποϋν την ώραιάν αυτήν τέχνην. Επί τή εύκαιρία αυτή θα τους έλεγα ότι μιά φίλη μας, ή Έ λ λ η ν ί ς Κ α λ λ ι τ ε χ ν ι ς έστειλε εις την Διάπλασιν ως δώρον μίαν ώραιάν ελατογραφίαν, επάνω σε γυα- λί, παριστώσαν τόν Παρθενώνα. Ά, είνε εύμορφον έργον, δια τούσ νεαράν ζω- γράφον! Η Έ λ λ η ν ί ς Κ α λ λ ι τ ε χ ν ι ς έχει μέλλον.

— Τήν είδα κ' εγώ την εικόνα που λέτε, κύριε Φαίδων. Τήν έστειλαμεν να τής βάλλου κορνίτζα, δια να την κρε- μάσωμεν εις τόν Γραφετόν... Τι κρίμα να μην ήμπορητε να γράψετε...

Ο κύριος Φαίδων δέν απήτησεν. Έμεινεν όλίγας στιγμάς σκεπτικός. Έ- ξαφνα εγύρισε και μου λέγει :

— Να σε πώ, Μάρθα. — Τι θέλετε, κύριε Φαίδων; — Δεν γράφεις εσώ μίαν επιστολήν εις τά παιδιά αντί έμού; — Εγώ, κύριε;...

— Ναι έσώ. Άσχημη ήταν ή έπι- στολή που τους έγραψες εκ μέρους τής Διαπλάσεως; — Ά, με κολακεύετε.

— Δέν σε κολακεύω διόλου και να τους γράψης. Να με δικαιολογήσης και να τα πής όλα αυτά που σε είπα... — Πάλι σε μπελάδες φιλολογι- κούς ή καϊμένη ή Μάρθα. Πώς να ρ- χίσω και πώς να τελειώσω...

— Ά, εγώ να σου πώ πώς να ρ- χής: « Πρωτον έρχομαι να έρωτήσω δια την καλήν σας υγείαν. Εγώ, δόξα τώ Θεώ υγειαινών, καθώς και όλοι μας. Μόνον ο κύριος Φαίδων είνε λιγάκι άρ- ρωστος κτλ. κτλ.

— Έχετε δικηο. Έτσι αρχίζω και υ- στερα τούς τα λέγω όλα. — Βέβαια! Μην ξεχάσης υστερα να τα άσπαθής εκ μέρους μου, όπως κάμνω κάθε έβδομάδα, και να τους πής ότι αν γίνω καλά...

— Ξεύρω, ξεύρω, κύριε Φαίδων. Πηγαίνω τώρα να γράψω την επιστο- λήν, διότι δέν μένει καιρός. Χαίρετε και περαστικά.

Εγύρισα εις τόν σπίτι και άφού τα είπα εις την Διάπλασιν και έζήτησα την άδειάν της, έκαμα ό,τι μου παρήγγειλεν ο κύριος Φαίδων.

Τόν βλέπετε. Άν δέν σας εύχαρίστησα, εγώ βέβαια δέν πταίω.

Σας φιλώ γλυκά γλυκά.
Η ΜΑΡΘΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ένα βράδυ χειμωνιάτικο, μόλις εί- χαν πέση εις τόν κρεβάτι των να κοι- μηθοϋν, ένας γέρον χωρικός με τή γρηά του, άνεμος δυνατός έτράνταξε την πόρ- τα των, που έλεγές πως θάνοιξη.

« Πρέπει να βάλωμεν τόν σίδερό » εί- παν και οι δύο μαζί.

« Σήκω! — Σήκω έσύ. — Και γιατί έγώ; » Έφιλονείκησαν όλίγον, εωςότου έπει- σθησαν ότι την πόρτα έπρεπε να υπά- γη να την κλειση εκείνος που θα παρε- πονείτο πρώτος έναντίον του άνέμου.

Έσώπασαν λοιπόν και καθένας έπροσ- πάθησε να κοιμηθή δια να μην ακούη τίποτε.

Έξαφνα εξυπνοϋν και οι δύο διαμιάς και άπομένουν άλαλοι από τόν τρόμο τους και από την έκπληξί τους. Δύο διαβολάκια, σαν μαγκόπαιδα με πολύ ά- σχημα μούτρα, ήσαν καθισμένα μπρο- στά εστη φωτιά.

« Διψώ, είπε τόν ένα. Αυτό τόν σπίτι, αν και φαίνεται άνατοίκητο, — άφ' ου ή πόρτα του ήταν άνοικτή, — πρέπει να έχη κάπου κρασί.

— Εγώ πεινώ, είπε τόν άλλο και θα φάσω εστο ντουλάπι να βρω φωμί. Και έσηκώθηκαν.

Ο χωρικός επεταχτηκε τότε από τόν κρεβάτι του. « Τόν κρασί μου! που τόν φτειάνω με τόνσον κόπο! » είπε.

— Τόν φωμί μου! που τόν ζυμώνω με τόσα βάσανα! είπε μαζί και ή γυναίκα.

Και έσηκώθησαν και οι δύο, και χωρίς να φιλονεικοϋν πλέον ποίος θα έμενε ες τόν κρεβάτι, έτρεξαν απεναντίας μαζί και άφ' ου έσταχίστηκαν να φύγουν τά διαβο- λάκια, έβαλαν και οι δύο τόν σίδερο τής πόρτας — και έτελείωσαν έτσι από εκεί που έπρεπε να ρχίσουν!

[Κατά τόν Γερμανικόν του ΓΚΑΙΤΕ]

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

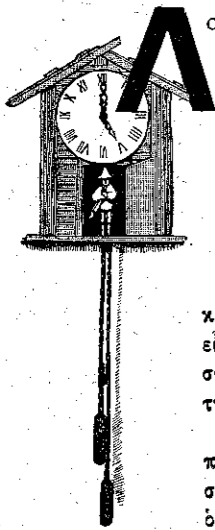
Είν' ύποχρέωσ' ιερά άπ' τόν Θεό, άπ' την Φύσιν, ες την εργασία με χαρά καθείς να συνειθίσθ.

Όποιος δέν σπειρη την σπορά και δέν καλλιεργήσθ, καρπούς δέν θαύρη μιά φορά να κόψη, να θερίσθ.

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

“ΑΤΥΧΟ ΩΡΟΛΟΓΙ !,”

Α.

ΟΠΙΟΝ αντί, Γεωργάκη μου, και κάνε υπομονή, είπεν ο Γιαννάκης πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— “Αναίσθανθῆς κρύο, νὰ σκεπάσης με τὸ χράμι τὰ ποδαράκια σου ἀκούς, πουλάκι μου; εἶπεν ἡ μητέρα ἀσπαζομένη τὸ τέκνον της.

— Προπάντων νὰ πῆσῃς ἔς τὸ κρεβάτι σου ἑνωρίς, τῷ εἶπεκαὶ ὁ πατέρας, θωπεύσας τὴν παρεϊάν του.

— Χωρὶς ἄλλο θὰ σου φέρω ἓνα κομμάτι γλυκίσμα, θὰ σου διαλέξω μάλιστα τὸ καλλίτερο, εἶπε πάλιν ὁ Γιαννάκης, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Γεωργάκης, εὐχαριστῶ καλῆ διασκέδασι!

Καὶ εἶδε τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του φεύγοντας, χωρὶς νὰ κλαύσῃ, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἠσθάνετο στενοχωρίων πολλήν.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην εἶχαν μεγάλην διασκέδασι εἰς τοῦ θεοῦ Λεωνίδα. Ἐκεῖ θὰ ἦσαν μαζεμένοι ὄλοι οἱ μικροὶ ἐξάδελφοι καὶ ὄλοι αἱ μικροὶ ἐξάδελφαι. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ γονεῖς καὶ παιδία τὴν ἐπερίμεναν τὴν ἡμέραν τῆς διασκέδασι μετὰ μεγάλον πόθον καὶ ἀνυπομονήσαν. Ἀλλὰ τί ἀτυχία διὰ τὸν Γεωργάκη! Τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς ὡραίας ἑορτῆς, κρυολογεῖ δυνατὰ καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀπαγορεύει νὰ ἐξέλθῃ πρὶν περάσουν δώδεκα ἡμέραι!

Ἡ λύπη του εἶνε μεγάλη· ἀλλ’ ἀντὶ νὰ γρυνιάσῃ καὶ νὰ κλαύσῃ, ὅπως κάμνουν μερικὰ παιδία που δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ ὑποφέρουν με καρτερίαν καὶ τὸ παραμικρότερον ἀτύχημα, ὁ Γεωργάκης, ὁ ἐννεαετής μόλις Γεωργάκης, ὁ ὁποῖος ὁμῶς ἔχει πολλὸν νοῦν ἀναλόγως τῆς ηλικίας του, ἀπεφάνισε γενναίως νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ.

Μόνον ὅταν ἐφυγαν ὄλοι καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ σπίτι μόνος, κατελήθη διὰ μίαν στιγμὴν ἀπὸ μεγάλην μελαγχολίαν.

Ἡ κυρία Ἀγαθονίκου, ἡ ὁποία ἐλυπεῖτο πολὺ διότι ἄφινε τὸν Γεωργάκη τῆς εἰς τὸ σπίτι, τῷ εἶχε προετοιμάσῃ ἓν γεῦμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὄλα τὰ φαγητὰ πού του ἤρσαν περισσότερο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ εἶχε καὶ δύο πιατάκια κρέμα σοκολάτα, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ὁ Γεωργάκης ἀγαποῦσεν ἐξαι-

ρετικῶς ἀλλὰ καὶ ἡ μαγεύρισα τὴν ἐπετύγγανεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἄλλ’ ὄλα αὐτὰ τὰ ὡραία φαγητὰ μόνον εἰς τὰς ἐξ ἑθ’ ἤρχοντο εἰς τὸ τραπέζι· καὶ τὴν ἡμέραν τὴν τέσσαρας.

Τὶ νὰ κάμῃ ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν; Νὰ διαβάσῃ; Ὁ Γεωργάκης εἶχε διαβάσῃ πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας πού ἔμεινε ἔς τὸ σπίτι· εἵπειτα, καθὼς ἦτο συναχωμένος, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἔφερε πονοκέφαλον.

Νὰ παίξῃ; Ὁ Γεωργάκης ἦτο συνειθισμένος νὰ παίξῃ πάντοτε μετὰ τὸν Γιαννάκη. Μόνος του δὲν εἶχε παίξῃ ποτε· δὲν ἤμποροῦσε νὰ παίξῃ. Ἐν τούτοις ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κουτί τοὺς μολυβένιους στρατιώτας του καὶ τὸ χάρτινον φρουρίον του, παρέταξε τὰ δύο στρατεύματα ὡς ἐν μάχῃ καὶ διέταξε πῦρ! Ἀλλὰ τίποτε! δὲν ἦτον ἐκεῖ ὁ Γιαννάκης διὰ νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς διαταγὰς ἀντιστοίχους καὶ νὰ γίνῃ μάχη σωστή. Ἐτελείωσε! Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἔπρεπε νὰ παίζεταί ἀπὸ δύο.

Ὁ Γεωργάκης ἐπῆρε τὸ τόπι του· ἀλλὰ ὕστερ’ ἀπ’ ὀλίγον τὸ ἐβάρυνθη καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἔστειλε νὰ εὔρῃ τοὺς στρατιώτας του.

«Θεέ μου! πὼς στενοχωροῦμαι! ἀνέραξε, λαμβάνων τὴν κεφαλὴν μετὰ τὰς δύο του χεῖρας. Τὶ νὰ κάμω! τί νὰ κάμω;»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε τὴν μισὴν τῶν τεσσάρων καὶ ἀμέσως ἓνας μικρὸς βοσκὸς ἐπρόβαλεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ ἔρμαράκι, τὸ εὐρισκόμενον κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ ὠρολόγιου, καὶ μετὰ τὸν αὐλὸν που ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ στόμα, ἐπαίξεν ἓνα τραγουδάκι ποιμενικόν. Καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του, ὁ μικρὸς βοσκὸς ἐμβῆκε πάλιν εἰς τὸ ἔρμαράκι του, ἀποφασισμένος νὰ ξαναφανῇ μετὰ μίαν ὥραν, ὅπως συνείθιζε νὰ κάμῃ πιστῶς πρὸ πενήντηντα ἐτῶν

Τῷ ὄντι, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ μάμμη τοῦ κυρίου Ἀγαθονίκου εἶχε φέρῃ τὸ ὠρολόγιον ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ μικρὸς βοσκὸς τῶν Ἀλπεων μετὰ τὴν παράξενην καρραμούζαν του ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Γεωργάκης ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἤκουσε τὸ τραγουδάκι τοῦ βοσκῶ.

«Τὶ ἀστεῖος ἀνθρωπάκος! ἐσκέφθη. Ἦθελα νὰ ἤξευρα γιατί βγαίνει ἀκρι-

δῶς τὴν στιγμὴν που κτυπᾷ τὸ ὠρολόγι. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ὑπάρχῃ κάποιος ἰδιαιτερός μηχανισμὸς που ὁ πατέρας δὲν τον ξεύρει ἢ δὲν θέλει νὰ μου τὸν ἐξηγήσῃ καὶ που ἤθελα πολὺ νὰ τον μάθω.»

Αὐτὰ ἐσυλλογιζέτο ὁ Γεωργάκης, κτυπᾷ τὸ ὠρολόγιον.

Ἐπῆρ’ ἀπὸ ὀλίγον, ἔβαλεν ἓνα μαξιλάρι ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, ἀνέβηκεν, ἀνοίξε τὸ πορτάκι που ἐκλείει τὴν μηχανὴν τοῦ ὠρολόγιου καὶ μετὰ ἓνα φῶς εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα, ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ σκοτεινὸν μυστήριον τοῦ Βοσκῶ τῶν Ἀλπεων.

Ἄφ’ οὐ παρατήρησεν ἀρκετὴν ὥραν, ἐπῆρε χαρτί καὶ μολύβι καὶ ἐπροσπάθησε νὰ χαράξῃ ὅσον ἤμποροῦσε καλλίτερα τὸ σχέδιον τῶν διαφόρων τροχῶν τοῦ μηχανισμοῦ κατόπιν ἀνέβη πάλιν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς παρατηρήσεις του.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὸν μηχανισμὸν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκινεῖτο ὁ βοσκὸς, ἦτο ἀπαραίτητον νὰ σημάνη τὸ ὠρολόγιον. Ὁ Γεωργάκης ἐκτύπησε τὴν ὥραν. Ἦτο πέντε καὶ δέκα. Ἐπρεπε νὰ περιμεῖνῃ εἴκοσι ὄλα λεπτὰ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀνθρωπάκος. Τὰ εἴκοσι αὐτὰ λεπτὰ ἐφαίνοντο εἰς τὸν Γεωργάκη ὀλόκληρος αἰὼν.

Ἐἶχεν ἴδῃ πολλὰς τὸν πατέρα του νὰ κινῇ μετὰ τὸν δάκτυλον τοῦ δείκτη τοῦ ὠρολόγιου, διὰ νὰ τοὺς βάλῃ τὴν ὥραν, ὅσακις ἐλησμόνουσαν νὰ το χορδίσουν καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἤμποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Ἐπιασε λοιπὸν τὸν λεπτοδείκτην· ἀλλ’ ἀντὶ νὰ τον στρέψῃ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸν ἔστρεψεν ἀντιθέτως, ἐσκάνδαλισε τὸ κρουστικὸν μηχανημα καὶ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Γεωργάκη ὁ μικρὸς βοσκὸς ἐνεφανίσθη δύο φορές κατὰ συνέχειαν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε τῷ εἶχε συμβῆ.

Ὁ Γεωργάκης ἀνησυχῆσας κάπως, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς του. Τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ὠρολόγιον ἐδείκνυε πέντε καὶ τέταρτον. Ἐτοποθέτησε τοὺς δείκτας τοῦ ἄλλου ὠρολόγιου εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐπερίμενε μετὰ ἀγωνίαν.

Ἐγένετο ἡ ὥρα πεντέμισση, ἀλλ’ ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν ἐξῆλθεν.

Ἐγένετο ἡ ὥρα πεντέμισση, ἀλλ’ ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν ἐξῆλθεν.

«Ἀνέβηκεν, ἀνοίξε τὸ πορτάκι...» (Σελ. 148, στήλ. γ.)

Ἀνησυχος πολὺ ὁ Γεωργάκης, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καρφωμένους εἰς τὸ ἔρμαράκι, ἐπερίμενε μετὰ πυρετώδη ἀνυπομονήσαν νὰ γίνῃ ἔξ ἡ ὄρα.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ μικρὸς βοσκὸς ἐξῆλθε καὶ ἔπαιξε θριαμβευτικῶς τὸ τραγουδάκι του.

Ὁ Γεωργάκης ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἐσκέφθη νὰ ζεστάνῃ ὀλίγον τοὺς πόδας του καὶ νὰ καθῆσθαι ἡσυχος.

Ἀλλὰ μόλις τοὺς ἐτύλιξε μετὰ τὸ χράμι, τὸ ἔρμαράκι ἦνοιξε καὶ πάλιν!

Καὶ ὁ μικρὸς βοσκὸς ἐβῆκε καὶ ἔπαιξε ὄχι μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ δέκα (ἀριθ. 10) φορές κατὰ συνέχειαν τὸ τραγουδάκι του, ἐνώπιον τοῦ τρέμοντος καὶ καταπλήκτου Γεωργάκη.

Καὶ πρὶν τελειώσῃ ἀκόμη ἡ δεκάτη ἐπανάληψις, ἤκούσθη ἓνας ἀπαίσσιος τριγμός, ὁ βοσκὸς ἐσώπασε καὶ τὸ ὠρολόγιον ἐσταμάτησε.

Πᾶσι τὸ καίμενο τὸ ὠρολόγι! Ὁ Γεωργάκης τὸ ἐχάλασε.

Τὶ θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν πατέρα του;

Ἐφαγε μετὰ πολλὴν ἀνορεξίαν καὶ μελαγχολίαν, ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι του ἑνωρίς, ἀλλὰ δὲν ἀπεκοιμήθη· καὶ ἅμα ἤκουσεν ὅτι ἐπέστρεψεν ὁ πατήρ του, ἡ μήτηρ του καὶ ὁ ἀδελφὸς του, τοὺς ἐκάλεσε πλησίον του, τοῖς διηγήθη τὸ πάθημά του καὶ τοῖς εἶπε πόσον ἦτο θυμωμένος μετὰ τὸν ἑαυτὸν του, διὰ τὸ κακὸ που ἔκαμε μετὰ τὴν ἀνοησίαν τον.

Ὁ κύριος Ἀγαθονίκος τὸν ἐπέπληξεν ὀλίγον καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴν ἐπιχειρῇ ἄλλην φορὰν ὅτι δὲν εἰςεύρη. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ μικρὸς βοσκὸς παρεδόθη εἰς τὸν κύριον Βεργιάδην, τὸν καλλίτερον ὠρολογοποιὸν τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τον κάμῃ νὰ ξαναπαίξῃ τὸ τραγουδάκι του, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

Η ΑΥΓΗ

Σκορπίζει ἡ αὐγοῦλα ζωὴ ἔς τὴ λαγκαδιὰ καὶ λάμπει ἡ δροσοῦλα ἔς τὰ πράσινα κλαδιὰ.

Ροδοφωτίζ’ ἡ δύσις λάμπ’ ἡ ἀνατολὴ ἐφόρει’ ὄλην ἡ φύσις χαρούμενη στολῆ.

Νεράκι παγωμένο τρέχει ἔς τὴ ρεμματιά πουλι χαριτωμένο τὸ λέει ἔς τὴν ἰτιά.

Καὶ πάει τὸ χωριατάκι εἰς τὸ σχολεῖδ’ ἡλιόδρομο, κ’ ἔχει ἔς τὸ σακκουλάκι λίγο ψωμὶ ξερό.

Δ. Γρ. Κ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 141]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

ΕΠΙΣΚΕΨΗΝ· ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐννοβορτ ἦναγ’ ἀσθῆσαν νὰναβάλουν ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας τὴν ἀναχώρησιν των, διὰ νὰ προετοιμάσουν διὰ τὸ ταξείδιον τὸν Φίλιππον. Πρῶτον τὰ ἐνδύματα τοῦ παιδίου ἦσαν ἀνεπαρκῆ καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος καὶ ὑπὸ ἔποψιν κομψότητος, ἔπρεπε δὲ νὰνακαινοσθῶν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε τοῦ λοιποῦ ὡς γονεῖς.

Ἐξ ἄλλου ὁ κύριος Ἐννοβορτ δὲν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀφῆνης περὶ τοῦ παιδίου καὶ ἡ ὁποία ἄλλως τὴν ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἠγάπων τρυφερῶς τὸν Φίλιππον. Ἡ παρουσία τοῦ ἦτο χαρὰ δι’ αὐτοὺς καὶ θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς νὰ τον πάρουν μαζί των εἰς Νέα Ὑόρκην καὶ νὰ περάσουν ἐκεῖ ὀλίγας μῆνας· ἀλλ’ ἀπὸ τούτου, μέχρι τοῦ νὰ υιοθετήσουν ἐντελῶς ἓν παιδίον ξένον, νὰ ὑποχρεωθῶν, ἠθικῶς τουλάχιστον, νὰ τῷ χρησιμεύσουν τοῦ λοιποῦ ὡς γονεῖς, ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ φυσικὰ ὁ καλλιτέχνης ἠσθάνετο κάποιαν ἀνησυχίαν ἐνωρίς. Εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἀπόφασιν.

— Εἶνε λαμπρὸ παιδί, χαριτωμένο παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Ἐννοβορτ, ὅταν εὐρέθη μόνη μετὰ τοῦ συζύγου της. Θὰ εἶνε μεγάλη καρηγορία δι’ ἐμέ, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τον ἔχωμεν μαζί μας μετὰ χαροποιεῖ ὑπερβολικὰ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Δέα ἦλθεν ἐνωρίς εἰς τὸ ἐργαστήριον μετὰ τὴν ἐλπίδα βέβαια ν’ ἀπαντήσῃ ἐκεῖ τὸν Φίλιππον. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔλειπε καὶ ἡ κυρία Ἐννοβορτ ἦτο μόνη, καταγινομένη εἰς τὴν προσεκτικὴν ἐξέτασιν ἐνὸς δέματος, περιέχοντος τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ τὴν προτεραίαν διὰ τὸ παιδίον.

— Ὅλ’ αὐτὰ εἶνε τοῦ Φιλίππου; ἠρώτησε πλήρης χαρᾶς, ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

— Ναι, πουλάκι μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἐννοβορτ μειδιῶσα, σοῦ φαίνονται πολλὰ;

— Πολλὰ ὄχι· ὅσα νὰ ἔχῃ ὁ Φίλιππος τοῦ ἀξίζου καὶ χαίρω πολὺ πού ὄλ’ αὐτὰ εἶνε δικὰ του. Τὶ εὐμορφος πού θὰ εἶνε μετὰ τὰ καινούργια αὐτὰ φορέματα! Ἐλπίζω ὅτι τὸ κρέπι πού του ἔδωσα θὰ το βάλῃ ἔς τὸ καινούργιο του καπέλο. Τὸ ἐφόρεσα ἐγώ ὅταν ἀπέθανε ἡ μητέρα μου. Σὲ κανένα ἄλλον δὲν θὰ το ἔδιναν παρὰ εἰς τὸν Φίλιππον. Κάθε φορὰ που θὰ το βλέπῃ, θὰ με θυμᾶται...

Ἡ κυρία Ἐννοβορτ εἶπε τότε εἰς τὸ

«Ἀγαπητέ μου Φίλιππε, μὴν κλαῖς ἔτσι.» (Σελ. 150, στήλ. α.)

κοράσιον, ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχεν ἐξέλθῃ ἐνωρίς. Εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ νὰ φυτεύσῃ εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀντωνίας μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς Ἐπαύλειος Δετραβά.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ Δέα, θὰ ὑπάγω κ’ ἐγὼ νὰ τον βοηθήσω. Ἐξέυρω τὸ μέρος· ἔχω πάγῃ ἐκεῖ πολλὰς φορές· ἐκεῖ εἶνε θαμμένη καὶ ἡ μητέρα μου. Ὁ τάφος τῆς Ἀντωνίας δὲν εἶνε πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸν ἰδικόν της. Εἶνε ἓνας κήπος πολὺ ἡσυχος. Δὲν ἀκούει κανεὶς ἐκεῖ τὸν παραμικρὸν θόρυβον. Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ πουλιὰ κελαιδοῦν σιγά-σιγά, σὰν νὰ ἐφοδοῦντο μὴ ξυπνίσουν τοὺς πεθαμένους. Ἄ, ναι, θὰ πάγω νὰ βοηθήσω τὸν Φίλιππον νὰ φυτεύσῃ τὰ ἄνθη του.

Καὶ χαιρετίσασα χαριέντως τὴν κυρίαν

Ο ΣΩΤΗΡ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

[Εισέρχεται ο Πέτρος, μαθητής έως 15 ετών, κρατών χρυσούν ώρολόγιον].

ΠΕΤΡΟΣ

Μάλιστα, είμαι εγώ! ο Σωτήρ! (Δεικνύει τὸ ὀρολόγιόν του) Αὐτὸ τὸ ὀρολόγι εἶνε 'δικό μου. Μοῦ τὸ ἐχάρισεν ὁ κύριος Χαρισιάδης, ἡ οἰκαγένεια τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἀπὸ ἄ φ ε υ κ τ ο ν π ν ι γ μ ὶ ν—καθὼς λέγει ἡ σημερινὴ ἐφημερίς,— «Χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ ἐτοιμότητα» τοῦ... ὑποφαινομένου. (Παρατηρεῖ τὸ ἀκρατήριον). Τί με κυττάετε; Δέν με πιστεύετε; Τὸ ξεύρω. Θὰ λέτε μέσα σας: πὼς ὁ δειλότερος μαθητὴς τοῦ Σχολείου ἀπεφάσισε νὰ ριφοκινδυνεύσῃ καὶ νὰ σώσῃ ἀνθρώπους ἀπὸ ἄ φ ε υ κ τ ο ν π ν ι γ μ ὶ ὄ ν; (Σταματᾷ ὀλίγον). Καὶ ὅμως! ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις! (Δεικνύει πάλιν τὸ ὀρολόγιόν του).

Ναί, ἀλήθεια, ἤμουν δειλὸς καὶ ἀτολμὸς. Ἀλλὰ δέν ἐντρέπομαι πλέον δι' αὐτό. Ἄ, τώρα θὰ εἶμαι τολμηρὸς καὶ γενναῖος. Ἰδοὺ, νὰ σας διηγῆθῶ, τί μ' ἔκαμε νὰ λάβω αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν: (Ἀλλάζων τόνον) Μόνος ἐγὼ ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητὰς δέν ἤξευρα νὰ κολυμβῶ. Χμ! δηλαδῆ... (Διστάζει ὀλίγον καὶ ὕστερα τὸ λέγει χαμηλοφώνως, ἔχων τὸν πώγωνάλοϋτε τώρα ξεύρω πολὺ-πολὺ καλά. Ὁ πατέρας μου, διὰ νὰ με κάμῃ νὰ μὴ φοβοῦμαι τὸ νερὸ, μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ (Δεικνύει τὰ δάκτυλά του) δέκα δραχμάς— μάλιστα, δέκα δραχμάς, — ἂν ἐκατόρθωνα νὰ βουτήξω τὸ κεφάλι μου μέσα σὲ οἰονδήποτε νερὸ.

Ἐδοκίμασα νὰ κάμω τὸ πείραμα 'στὴ λεκάνῃ μου. (Κλίνει τὸ σῶμα καὶ κινεῖ τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ τὴν ἐβύθισε μέσα εἰς λεκάνην). Πλάτος, πλοῦτος, κλοῦχ, κλοῦχ! (Σηκώνεται) Τίποτε, ἀδύνατον νὰ χῶσω ὅλο τὸ κεφάλι μου! Δέν κατόρθωσα παρὰ νὰ πιῶ κάμποσο νερὸ χωρὶς νὰ θέλω, νὰ λερῶσω τὸ πάτωμα καί... νὰ με μαλώσουν.

Ἐπανέλαβα τὸ πείραμα 'ς τὸ Λουτρό. Ἐκλείσα τὰ μάτια μου, ἔπιασα τὴ μύτη μου (Κλίνει τὰ μάτια του καὶ πιάνει τὴ μύτη του) καὶ με τὸ ἄλλο χεῖρ ἐπίασα τὸ σχοινὶ τοῦ κώδωνος (Ἐκτείνει τὴν ἄλλην χεῖρα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ἀλλὰ μόλις ἐβύθισα τὸ στόμα κλειστὸ μέσα 'στὸ χλιαρὸ νερὸ τοῦ μπάνιου, καὶ τὸ ἀνοῖξα ἀμέσως διάπλατο διὰ νὰ φωνάξω: (Φωνάζει) «Βοήθεια! Βοήθεια!» (Γουρλώνει τὰ μάτια, καθὼς φωνάζει, καὶ κινεῖ τὰ χεῖρα ἐν ἀπελπισίᾳ).

Μίαν ἄλλην μέρα, ποῦ ἔκαμνα κρῦο λουτρό, κατόρθωσα νὰ βυθίσω τὸ κεφάλι μου ὡς ταυτιά. Ἀλλὰ εὐθὺς ἄκουσα ἕνα τέτοιο βουϊτό, ποῦ ἐνόμισα ὅτι ὀλοκλήρως καταρράκτης ἐμπήκε μέσα μου (Γελῶν) ἀπὸ τὰς εὐσταχιανάς μου σάλπιγγας. Καὶ ἄφησα πλέον τὰ πειράματα!

Καὶ ὅμως θεωρητικῶς ἤξευρα νὰ κολυμβῶ. Εἰς τὴν ξηρὰν ἤμουν ὁ πρῶτος καὶ ὁ καλλίτερος. Ἐξἠπλωνώμουν με τὴν κοιλίαν ἐπάνω 'ς ἕνα σκαμνί, 'ς ἕνα π λ ι ἄ ν, καὶ ἔκαμνα κινήσεις κολυμβήτου θαυμασίας. Ἐν... δὺό! Ἐν... δὺό! (Στηρίζεται εἰς τὸν ἕνα πόδα, κλίνει τὸ σῶμα ὅσον εἰμπορεῖ καὶ κινεῖ τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἄλλον πόδα ὡς νὰ κολυμβᾷ). Εἰς τὴν ἐντέλειαν! Ὁ πατέρας μου μ' ἔδωκε καὶ μοῦ ἔλεγε: «Ἐσὺ 'στὴ θάλασσα θὰ πλέης μιά χαρὰ». Ἀλλὰ ποῦ! Ἀλλὰ θεωρία καὶ ἄλλο πρακτικὴ. Ἐν... δὺό! (Κάνει κινήματα ταχέα καὶ ἄτακτα, ἀνθρώπου μὴ γνωρίζοντος νὰ κολυμβᾷ). Ἐν... δὺό! Μπλοῦμ! 'ς τὸν πάτο!

Τελοσπάντων διὰ νὰ κατανικήσω τὴν ἀθεράπευτον αὐτὴν ὑδροφοβίαν, ἔκαμνα μίαν ἄλλην γενναίαν ἀπόφασιν. Ἐνώπιον ὄλων τῶν συμμαθητῶν μου διεκήρυξα με τὸν ἐπιστημώτερον τρόπον, ὅτι ἔμαθα πλέον νὰ κολυμβῶ! Ἐτελείωσε! Τὸ καλοκαίρι, εἰς τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου, ἡ ἔπρεπε νὰ κολυμβῶ ἡ... ἔπρεπε νὰ ποθᾶνω ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου.

Νὰ κολυμβῶ, ἴσως... ἀλλὰ ναυτοκτονήσω δέν θὰ εἶχα ποτὲ τὸ θάρρος. Μπρρ! Ἦλθε λοιπὸν καὶ τὸ καλοκαίρι. Προχθές, γιὰ πρώτη φορὰ πῆγα με μερικὸς συμμαθητὰς μου νὰ κάμω λουτρό εἰς τὸ Παλιὸ Φάληρον... Ἐδῶ προσέξετε τώρα: Ἡμεθα ἐτοιμοὶ νὰ πέσομα 'ς τὴ θάλασσα, ὅταν ἐξαφνα ἀπὸ μιά βάρκα (Σταματᾷ ἐξαίφνης). Μὰ θὰ το πιστεύετε; ἔ; (Ἐξακολουθεῖ) Λοιπὸν, ἀπὸ μιά βάρκα που εἶχε κάμποσους ἀνθρώπους μέσα, πέφτει ἕνα σκυλάκι 'στὴ θάλασσα. Ἀκούω μιά φωνὴ δυνατὴ καὶ βλέπω ἕνα παιδάκι, ποῦ πέφτει ἀποπίσω του, γιὰ νὰ το πιάσῃ. (Μὲ ζῶηροντα)

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ παιδάκι, πέφτει γιὰ νὰ το σώσῃ ἡ μητέρα του... ἀποπίσω ἀπὸ τὴ μητέρα του... ἂ, ὄχι δέν εἶδα τίποτε πλέον. Νὰ τοῦ σώσω ὅλους ἦτο ἀδύνατον. Εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνη τὴν ὥρα δέν ἦτο κανένας, οὔτε κολυμβητὴς, οὔτε βάρκα. Οἱ συμμαθηταὶ μου καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ ἦσαν ἐκεῖ ἔμεναν ἄκίνητοι εἰς τὴν παραλία καὶ δέν ἤξευραν τί νὰ κάμουν. Τὰ εἶχαν χάσῃ.

Τότε λοιπὸν ἐγὼ (Σταματᾷ ὀλίγον) τρέχω εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Χαρισιάδου. (Ἐξέχασα νὰ σας πῶ ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Χαρισιάδου ἦτο μέσα 'ς τὴ βάρκα καὶ ὅτι τὸ σπίτι του ἦτο ἐκεῖ κοντά). Τρέχω λοιπὸν, βρίσκω τὸ σπιτάκι τοῦ σκυλιού, βγάζω τὴν σκύλα ἀπὸ μέσα— τὴν μητέρα τοῦ κουταβιοῦ, ποῦ ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῆ, — καὶ φωνάζω. «Ἐμπρός! τρέχα! ἐκεῖ! 'ς τὸ παιδί σου! Ἀπόρτ». Τί συνέβη πλέον, τὸ ἐνοεῖτε. Ἡ σκύλα ἔσωσε τὸ μικρὸ της, τὸ σκυλάκι ἔσωσε τὸ παιδί, τὸ παιδί ἔσωσε τὴν μητέρα, ἡ μητέρα ἔσωσε τὸν πατέρα, ὁ πατέρας

ἔσωσε τὸν βαρκάρη, ὁ βαρκάρης ἔσωσε τὴν βάρκα του, καὶ ἔτσι ὁ ἕνας πιασμένος ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὅλοι γραμμὴ ἐβγήκαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐσώθησαν—χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ ἐτοιμότητα τοῦ ὑποφαινομένου— κατὰ τὴν ἐφημερίδα! Ποῦ νὰ σας περιγράψω τί μοῦ ἔκαμαν τότε εἰς τὸ Φάληρον. Ἐγίνα ὁ ἦρωσ τῆς ἡμέρας!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὄλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας; Ἰδοὺ τὸ χρυσὸ ὀρολόγι ποῦ μοῦ ἐχάρισεν ὁ κύριος Χαρισιάδης «εὐγνωμονῶν τῷ σωτήρι τῆς οἰκογενείας του». (Κτυπᾷ ἐλαφρῶς τὸ στήθος του μετὰ δάκρυα) Ἀλλὰ δέν εἶνε μόνον αὐτό. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν—δηλαδῆ ἀπὸ προχθές,—δέν φοβοῦμαι πλέον τὸ νερὸ. Ὅχι μόνον μέσα 'στὴ λεκάνῃ βουτῶ τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ καὶ μέσα 'στὴ θάλασσα καὶ ἂν δέν κολυμβῶ εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὅπωςδήποτε ὅμως κολυμβῶ. Τί τα θέλετε! Δέν ἤθελα νὰ διαψεύσω τὴν φήμην μου (Μὲ σόφιστον), ὡς σωτήρ καὶ ἦρωσ! Φαντασθῆτε νὰ σώσω ἀπὸ ἄ φ ε υ κ τ ο ν π ν ι γ μ ὶ ὄ ν καὶ νὰ πιάσω ἀκόμη ὑδροφοβίαν. Τί κωμικὸν ποῦ θὰ ἦτο! (Γελᾷ) Θέλετε νὰ σας εἶπω τὴν ἰδέαν μου: Ἄν ἔδιδαν εἰς ὅλους τοὺς δειλοὺς ἀπὸ ἕν βραβεῖον ἀνδρείας, μόνον γενναῖοι θὰ ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ἐλλάδα! (Ἐξέρχεται με πολλὴν σοβαρότητα καὶ ἀεισπρέπειαν).

(Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ... ΥΠΟΓΡΑΜΜΟΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λυκείου εἶχε προσκαλέσῃ διὰ μίαν στιγμὴν τὸν διδασκάλον εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ οἱ μαθηταὶ—παιδιά δέκα ἕως δώδεκα ἐτῶν εἰς ἐκείνην τὴν τάξιν,— μείναντες μόνον, ἐαχολίαζαν τὸ γεγονός.

— Πρόκειται νὰ ἔλθῃ ὁ καινούργιος συμμαθητὴς! ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Καινούργιος συμμαθητὴς τώρα τὸ Πάσχα! Ὅχι δά!

— Ναί, ναί! ἐκεῖνος ὁ μικρὸς μετὰ τὸ σγουρὰ μαλλιά, ποῦ τον εἶχαν βάλῃ πρὸ τριῶν μηνῶν 'στὴ μικρὰ τάξιν, μὰ τώρα εἶδαν πὼς εἶνε γιὰ πιδὸ μεγάλη καὶ θὰ τον φέρουν 'στὴ δική μας.

— Ποῦ τὸ ξεύρεις ἐσὺ;

— Ὁ πατέρας μου γνωρίζει τὴν μητέρα του καὶ αὐτὴ τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ υἱὸς της εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα καὶ ὡς ὑπογράμμος εἰς ὅλα τὰ παιδιά.

— Ὡ! Ὡ! Ὡ!

Τὰ ἐπιφωνήματα αὐτά, εἰς διαφόρους τόνους δυσπιστίας, εἰρωνείας καὶ περιφρονησεως ἀντηχῶσαντα, δέν προοιώνιζαν βέβαια καλά, ὅταν ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς, ἡ ὁποία ἐπη-

κολούθησεν ἀμέσως, ὁ διδασκαλὸς εἶπε, δεικνύων ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον τὸν ἠκολούθη:

— Παιδιά μου, ἰδοὺ ὁ νέος σας συμμαθητὴς ὁ Γεώργιος Ἀνδρεάδης. Σὰς τον συνιστῶ με ὄλην μου τὴν καρδίαν. Εἶνε λαμπρὸς μαθητὴς, εὐπειθὴς, ἐπιμελής...

— Ὑπογράμμος τέλος πάντων... ἐπιθύρσαν μερικοί.

— Ἀκριβῶς! ὑπέλαβεν ὁ διδασκαλὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὸ αὐτί τύπος καὶ ὑπογράμμος μαθητοῦ, τὸν ὅποιον πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ κολουθήσετε ὅλοι σας!

Ὁ νέος μαθητὴς ἦτο παιδίον δεκαεπτά, ζωηρὸν, χαριτωμένον καὶ πολὺ ἐξυπνον. «Ἡ ὑποδοχὴ ποῦ μοῦ κάμνουν ἐδῶ μέσα, ἐσκέφθη, δέν μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ. Δέν πειράζει ὅμως! Θάρρος, ἀγαπητέ μου Ὑπογράμμέ, καὶ θὰ τα βγάλῃς πέρα...»

Τὸ παιδίον ἐκάθησε μετὰ συστολὴν μετριόφρονα εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶδειξεν ὁ διδασκαλὸς καὶ ἐκύτταξε γύρω του φαῖδρ. Τὸ βλέμμα του δέν συνήτησε παρὰ πρόσωπα μορφοζόντα ἀρκετὰ ἐκφραστικῶς... «Ἄ, εἶσι; εἶπε καθ' ἑαυτόν, καλὰ, θὰ τὸ ἰδοῦμε!»

Τὸ μάθημα ἐτελείωσε χωρὶς ἄλλο ἐπεισόδιον. Ὅταν ἐβγήκαν ἐξω εἰς τὴν αὐλήν, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μαθητὰς ἦλθε κ' ἐστάθη ἐμπρὸς του καὶ με ὕψος προκλητικὸν τῷ εἶπε:

— Καλημέρα σας, κύριε Ὑπογράμμέ!

Ὁ Γεώργιος ἐβγαλε τὸ κασκέτο του καὶ ἀπήντησε:

«Δουλὸς σου ταπεινότητος, ὁ κύριος Ὑπογράμμος, γεροντάκο μου!»

Καὶ τὸν χαιρετισμὸν του συνῶθευσε με μίαν ὑπόκλισιν καὶ με μίαν στροφὴν, τόσον ἀστεῖα καὶ τὰ δύο, ὥστε ὁ ἄλλος δέν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

«Ἐσὺ μάρεσης, τῷ εἶπε. Δὸς μου τὸ χεῖρ σου!»

Καὶ τὰ δύο παιδιά, ὡς φίλοι πλέον, ἐβλίσαν τὰς χεῖρας.

Τὸ ἀπόγευμα εἶχαν μαθηματικά. Ὁ Γεώργιος δέν ἐπέδιδε πολὺ εἰς τὰ μαθηματικά ἢ ἀλλαγὴ δὲ τοῦ διδασκάλου τὸν ἐσύγχυζε σήμερον περισσότερο, ὥστε μεταίτιως ἐπροσπάθει νὰ λύσῃ τὰ προτεινόμενα προβλήματα. Ὅταν δὲ ὁ παρακάθημένος του τὸν ἠρώτησε:

«Θὰ πῆς μάθημα ἔ, Ὑπογράμμέ;» Ὁ Γεώργιος ἀπήντησε με εἰλικρινῆ ταπεινότητι:

— Ἄ, ὄχι! Ὁ καιμένος ὁ Ὑπογράμμος δέν καταλαβαίνει ἀπ' αὐτὰ γρῦ!

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος, ἐκπλαγείς διὰ τὴν ὁμολογίαν.

— Ἀλήθεια! Ἄν μοῦ ἔκαμνες τὴν χάρι νὰ με βοηθήσης.

— Ἐυχαριστῶς. Δέν εἶνε δύσκολο πρόβλημα, ἀγαπητέ μου: θὰ προσθέσης

αὐτὰ, θὰ διαιρέσης μ' ἐκεῖνο καὶ ἐτελείωσε. — Ἀνδρεάδη! διέκοφεν ἡ φωνὴ τοῦ διδασκάλου. Εἰμπορεῖς νὰ λύσης πρῶτος αὐτὸ τὸ πρόβλημα;

— Δέν εἰμπορῶ, διδάσκαλε! ὁ συμμαθητὴς μου μού ἐσημείωσε μόλις τώρα τὰς πράξεις...

— Ἄς μας τὸ πῆ αὐτὸς λοιπὸν!...

Αὐτὸς τὸ ἔλυσε τῷ ὄντι ὠραιότατα καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐσυμπάθησε πολὺ τὸν Γεώργιον, ὁ ὁποῖος δέν ἠθέλησε νὰ οἰκαιοποιηθῆ τὴν λύσιν καὶ τῷ παρεχώρησε τὰ πρωτεῖα. Τὰ δύο παιδιά ἔγιναν φίλοι.

Παρόμοιοι σκηναὶ ἐπανελήθησαν τὰς ἐπομενάς ἡμέρας. Ὁ Ὑπογράμμος ἐδέχτο φαῖδρῶς τὸ παρωνύμιον τοῦτο καὶ τὸ εἶδεν μάλιστα εἰς τὸν ἑαυτόν του ὁ ἴδιος πολλὰκις, κατὰ τρόπον κωμικῶ-τατον. Ἄν ἔκαμνε κανένα λάθος, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνέκραζε: «Νά, ὁ Ὑπογράμμος εἶπε μίαν ἀνοησίαν!» καὶ ὅλοι ἐγελοῦσαν. Ὅταν δὲ δέν ἐνόει τίποτε, τὸ ὁμολογεῖ με μεγάλην εἰλικρινείαν, καὶ με πολλὴν εὐγνωμοσύνην ἐδέχτο τὴν βοήθειαν τῶν συμμαθητῶν του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Γεώργιος Ἀνδρεάδης κατώρθωσε νὰ μεταβάλῃ ἐντελῶς τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τῶν συμμαθητῶν του· ὅταν δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγινε πάλιν ὁ πρῶτος τῆς ἀνωτέρας ἐκείνης τάξεως, κανεὶς δέν δυσηρεστήθη διὰ τοῦτο. Ἀπεναντίας τὸ παρωνύμιον, τὸ ὅποιον τῷ εἶχον δώσῃ πρὸς εἰρωνείαν, τὸ μετεχειρίζοντο ἔκτοτε, προκειμένου περὶ τοῦ Γεωργίου Ἀνδρεάδου, σοβαρώτατα.

Ἦτο πράγματι Ὑπογράμμος. Ὅλοι το ἀνεγνώριζαν.

KIMON ALKIANES

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συγχινητικὴ προσευχὴ. Ἡ μητέρα λέγει εἰς τὸν Τοτὸν νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ὑγίαν τοῦ Θειοῦ του, ὁ ὁποῖος εἶνε τώρα βαρῆ ἀρρωστος. Τὸ ἐσπέρας, πρὶν νὰ πλαγιάσῃ, ὁ μικρὸς προσεύχεται ὡς ἑξῆς: — Θεέ μου, φύλαξε τὸν θετό μου, τούλαχιστον ὡς τὴν Πρωτοχρονιά! Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρτίδας τοῦ Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐξακολουθοῦν ἐπαινετικώταται αἱ κρίσεις τοῦ τύπου περὶ τοῦ Παιδικῶ Θεάτρου, τὸ ὅποιον με τόσην προθυμίαν ἐσπουσαν νὰ προμηθευθῶν ὅλοι σχεδὸν οἱ μικροὶ μου φίλοι.

Τὰ «Ὀλύμπια» τῆς 12 Μαΐου ε. ε. γράφουν: «Παιδικὸν Θεάτρον τιτοφορεῖ ὁ κ. Ξενοπούλος μικρὰν συλλογὴν δραματιῶν καὶ διολόγων, ἣν ἐφυλοτέχνησε διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολείων. Ἀλλὰ τὰ Παιδικὰ αὐτὰ δράματα—δράματα, καθ' ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, — τὸσον ἀνδρακά εἶνε γραμμένα, με μίαν ὑπόθεσιν εἰς τὸ καθένα, τὸσον κανονικὰ καὶ ὁμαλὰ ἐτελειοσμένην, με πλοκὴν, ἣς τὸ ἐνδιαφέρον

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκτορον υπό του Ύψουσιου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παρασχόν εις την χώραν ημών οφειλίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνώσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.—Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Έν'Ελλάδι λεπ. 15.—Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
Όδός Αίβλου, 119, έναντι Χρυσοπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Έν 'Αθήναις την 25 Μαΐου 1896

Έτος 18ον.—Άριθ. 20

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· Ίδε σελ. 145)

Η κυρία Κασκαμπέλ δεν είνε κινήθη από την θέσιν της.
— Λοιπόν, Κορνηλία;
— Όχι, Καίσαρ!
— Δεν θέλεις να καλέσης με τους άγριανθρώπους αυτούς και να σώσης την τιμήν της οικογενείας;
— Δεν θά την σώσω, ήρκέσθη να πανθήση ή Κορνηλία. Άρσηέ με έμένα. Έχω την ιδέαν μου!
Όταν ή θαυμαστή αυτή γυνή «είχε την ιδέαν της» το καλλίτερον ήτο να την αφήνι κανείς να την εκτελή χωρίς αντίλογιας. Και εκείνη δεν ήσθάνθη ολιγώτερον του συζύγου της την ταπεινωσιν εκ της επιτυχίας των Ίνδων και βεβαίως ήτοιμάζετο να τους παίξη κανένα άσχημο παιγνίδι.

Τω έντι ή Κορνηλία επέστρεψεν εις την Εϋδρόμον Οίκίαν άφήσασα τον συζύγον της άνήσυχον, μ' όλην την έμπιστοσύνην την οποίαν είχεν εις την ευφυίαν και εις την έφευρετικότητα της συζύγου του.
Μετα δύο λεπτά ή κυρία Κασκαμπέλ έπανήλθε και εκάθησεν άπέναντι του ίνδικού θιάσου. Άποταθεσα δε προς τον άνωτερον των πρακτόρων του Γιουκων, τον παρεκάλεσε να διερμητεύση προς το πλήθος όσα έμελλε να είπη.

Και ιδού τι μετεφράσθη κατά λέξιν εις καθαράν άλασκανικήν γλώσσαν:
«Ίνδοι και ίνδαί, έπεδειξάτε κατά τα άθλητικά και άκροβατικά αυτά γυμνάσματα έκτακτον τέχνην και έπίδοσιν άξίαν άμοιβής, και την άμοιβήν αυτήν έγώ θά σας την προσφέρω»...
Σιγή και προσοχή ζωηρά εκ μέρους της ομηγύρεως.
«Βλέπετε τας χείρας μου; έξηκολούθησεν ή Κορνηλία. Τας έθλιψαν πλέον ή άπαξ τα έξοχώτερα πρόσωπα του παλαιού κόσμου, οι ισχυρότεροι ή-

«Το κύνηγιον του ταράνδου». (Σελ. 155, στήλ. 6'.)

Ο Τυχής ήγγισε μόλις τους δακτύλους της Κορνηλίας.
Ο νέος κλονισμός ήτο τόσο βίαιος, ώστε ο Τυχής άνετράπη και κατέπεσεν ουρατίλων, προς μεγάλην έκπληξιν των θεατών. Αν έγγίζοντες μόνον την χείρα της έκλονίζοντο τόσο πολύ, τί θά έπάθενον αν έτόλμων έξαφνα και να την άσπασθοϋν.
Και όμως εύρέθη ένας τολμηρός, ο όποιος ήθέλησε να ριφοκινδυνεύση. Ητο ο μάγος Φίρ-Φού. Αυτός δεν έφοβέτο τίποτε, ούτε θαύμα ούτε ξεθαύμα! Ηλθε λοιπόν και έστάθη άπέναντι της Κορνηλίας. Είτα έθηαρρυνθείς από τας γεμόνες της Εϋρώπης. Λοιπόν, αι χείρες αυταί σάς άνήκουν!.. Ίνδοι της Αμερικής, έλθετε να τας θλίψετε, έλθετε να τας άσπασθήτε! Οί ίθαγενείς έσπευσαν ειςτήν πρόσκλησιν προθύμως. Νεαρός Ταναβας προσήλθε πρώτος και έθλιψε την χείρα, την οποίαν ως δείγμα τιμής τω έτεινεν ή Κορνηλία. Άλλά βίαιος κλονισμός συνέστρεψε το σώμα του και τον έκαμε να κραυγάζη ισχυρώς.
«Α, Κορνηλία! άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ, σ' έννοώ και σε θαυμάζω!»
Ο Σέργιος, ο Γιάννης, ο Αλέκος και ο Μακρολέλεκας έγελοϋσαν μέχρι λιποθυμίας.
«Άλλος! άνέκραξεν ή Κορνηλία, με τας χείρας τεταμένας προς την ομηγύριν. Άλλος!»
Οί Ίνδοι τώρα έδίσταζον νομιζοντες ότι είχαν να κάμουν με φαινόμενον ύπερφυσικόν.
Έν τούτοις ο Τυχής το άπεφάσιεν. Έβάδισε βραδέως προς την Κορνηλίαν, έσταμάτησε δύο βήματα πρό αυτής και την εκύτταξε, ώσει θέλων να λάβη θάρρος.
«Έμπρός, γέροντά μου, τω εφώνησεν ο Κασκαμπέλ. Έμπρός, κάμε θάρρος! Φίλησε την χείρα της κ. Κασκαμπέλ!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' άσσεις στέλλονται μέχρι 18' Ιουνίου 1896

284. Συλλαβόγρηφος.
Το πρώτον μου είνε νησί, το δεύτερον μου γράμμα το τρίτον μου πολύ μισεί ο κλέπτων άλλου πράγμα, το σύνολον μου δε πτηνόν κατάμαυρον χειμερινόν.
Εστάλη υπό της Συριανής Σριγής

285. Στοίχεσέγρηφος.
«Ε φίλον έδωξα, ο μικρόν βίξω βλέπω τι έκαμα και το θαυμάζω: Δένδρον παρέλαβα μέγα, ώραϊόν κ' ένα έμόρφωσα των βασιλέων.
Εστάλη της Αδρας του Φαλήρου

286. Περώνη.
Νάντικατασταθών αι σιγμαί της λαβής και του μέσου οδόντος της περώνης διά γραμμάτων ώστε να άναγινώσεται το όνομα κατοικου νήσου της Έλλάδος: αι δε σιγμαί του δεξιού και άριστερου οδόντος ναποστελώςι δύο προθέσεις, και αι σιγμαί της βάσεως το όνομα έρπετου.
Εστάλη υπό της Αττικής Νυκτός

287. Πυραμίς.
Νάντικατασταθών οι σιγμαί ταυροί διά γραμμάτων ώστε να άναγινώσεται το όνομα τυρίνου αι δε οκτώ σιγμαί της βάσεως μετά των έν τω μέσω αυτών σταυρών ναποστελώςι το όνομα λυρικού ποιητού, αι υπέρνω αυτών έξ κράτος της Ασίας, αι υπέρνω τείσασαες φυσικόν φαινόμενον και αι υπέρνω δύο θεών.
Εστάλη υπό του Εσπίρου

288. Κυβόλεξον.
Διά των γραμμάτων ΑΑΑΑΑΙΜΜΟΣΣΣΣΣΣ σχηματίσων κυβόλεξεν περιέχον και το Σιάμ.
Εστάλη υπό της Φιλίππου Χελιδόνος

289. Πρόβλημα.
Ποίος είνε ο αριθμός όστις διαιρούμενος διά του 3, διά του 5 και διά του 7 μένει άνευ υπολοίπου;
Εστάλη υπό της Αμ. Χ. Καρβόου

290-291. Μεταμορφώσεις.
1. Το **θημα** δι' 8 μεταμορφ. να γίνη **πιδμα**.
2. Το **οίκος** δι' 6 μεταμορφ. να γίνη **πύργος**.
Εστάλη υπό του Μαρτυριού Δρόμου

292. Αιτιλή άκροστοιχίς.
Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων και τα δεύτερα, άλλ' αντιστρόφως ταύτα άναγινωσκόμενα, άποτελοϋσιν ούσια άπαραίτητον εις την τροφήν.
1, Ηπειρος. 2, Πόλις της Ελλάδος. 3, Άντωνυμία. 4, Νήσος.
Εστάλη υπό του Αισού των Όρίων

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκήσεων της 16 Μαΐου 1896

152. Άνθος (άν, θός). — **153.** Τούλιος, Τούλιος. **154.** Άρχων, χάρων. — **155.** Ν — **156.** Θ
Α — ΧΗΝ
ΠΑΕΟΙ — ΚΥΡΟΣ
Ο — ΠΑΝΑΜΑΣ
Σ

157-158. 1, Λυών. 2, Ρώμη. — **159-163.** Η αντικατάστασις γίνεται διά του γράμματος ι, αι δε σχηματιζόμεναι λέξεις είνε: οίνος, οίκος, λίθος, άγιος, πικρός. — **164.** ΟΚΥΠΟΔΗ (1, Κυπρός. 2, Κύρος. 3, Ποσειδών. 4, ΑΗός). — **165.** Όπου πίστις έχει άγάπη. Όπου άγάπη έχει ειρήνη. Όπου ειρήνη έχει ο Θεός. Όπου ο Θεός ούδεμα άνάγη. — **166.** Από της πρώτης Ίανουαρίου ή «Διάπλασις» είσήλθεν εις το δέκατον έβδομον αυτής έτος.

αυτάνας όσο προχωρεί προς την λύσιν, με διαλόγους τόσο ζωντανούς και με χαρακτηριστική άκρότη, είμπορούμε να πούμε, ώστε τα παιδιά μπορούν να τα διαβάζουν και να τα παίξουν χάρην... των μεγάλων.» κτλ. κτλ.

Η «Έφημερίς των Κυριών» και πάλιν εις το φύλλον της 12 Μαΐου έ. ζ. γράφει: «... Από τινος ο κ. Γρ. Ξανόπουλος ήρχισε να γράφη και διά των μικρόκοσμων των παιδιών. Μεταξύ άλλων το υπό τον άνω τίτλον βιβλιόριόν του, άποβαίνει πολύτιμον έφόδιον και διά διδασκάλους και διδασκαλίσσας και διά μητέρας, άλλα και διά παιδικάς βιβλιοθήκας. Οί μικροί άναγνώσται και άναγνώστρια του κ. Ξανόπουλου έχουν να διέλθουν άπολαυστικά, ώρας, άνευρισκόντες εις χαρακτηριστάς, ούς μετά τούτης τέχνης και ψυχολογικής άκριθείας διατύπωσε, τας μικράς προσωπικότητας των, με τας άρετάς και τα έλαττώματά των, των οποίων όμως την θεραπείαν ύποδεικνύει ο έξ ίσου καλός των μικρών και των μεγάλων συγγραφέας.»

Αν πρόκειται νάλλάξη το ώραϊόν σου ψευδώνυμον, **Έρευνητά**, πρέπει να εύρη κανέν ώραϊότερον. Αυτά που μου προτείνεις είνε πολύ κοινά. Τ' κομψό το χαρτί της έπιστολής σου. Πώς από το παραμικρότερον φαίνεται ο καλίσθητος άνθρωπος!

Βεβαίως, παλαιά μου φίλη **Βασιλίσα Ταϊτόθ**, έχω περιέργειαν να μάθω το άλλοτε ψευδώνυμόν σου, άλλα πολύ περισσότερο το αληθές όνομά σου. Ξέρεις κάτι τι; Μολονότι πολύ με συνεκίνησεν ή έπιστολή σου, εις την οποίαν τόσον τρυφερά περιγράφεις την άνανάωσιν των σχέσεών μας, μολονότι πολύ έπιθυμώ να μου γράψης, ζ, δεν θά σου άπαντήσω πλέον αν δεν μου είπη: το όνομά σου. Είνε όρος μου αυτός άπαράβατος να μη δέχομαι άγνωστους φίλας: και αν έξακολουθήσης να μένης άγνωστος ούτε εις τον Διαγωνισμόν μου θά συμπεριληφθής — δυστυχώς!

Ελπίζω να τηρήσης την ύπόσχέσιν σου, **Μηρίς του Έβράτα** (αυτό το ψευδώνυμόν μου ήρесе καλλίτερα,) και να μου γράψης συχνά. Στείλε εις το γραφεϊόν μου να πάρης το έξώφυλλον του τόμου.

Ού, πολλοί από τους άγωνισθέντας εις τους Όλυμπιακούς Άγώνας ήσαν παλαιοί μου φίλοι, π. χ.: ο Χαλκοκονδύλης, ο Βερσής και άλλοι. Άς το μάθη ή **Μαρουσιώτισσα** ή οποία μ' έρωτώ και άς δεχθής τα συγχαρητήριά μου διά την επίδοσιν της εις τα διάφορα άγωνίσματα. Όσα μου γράφεις τα είπα εις τον Άνανίαν, άλλα ίσα-ίσα επειδή είνε ζήτητος δεν έθύμωσε πού τον είπεν άσχημον — μα διόλου.

Η **Μαρουσιώτισσα** συγχαίρει την **Αττικήν Νύκτα** και την έρωτώ εις ποίον Σχολειόν πηγαίνει. Επίσης ζητεί να μάθη τα όνόματα, ή τουλάχιστον τα αρχικά του **Χριστιμένου Τυμφορητοθ**, του **Χαλαμοθ Κόσμου** και του **Ακαματών Ποδηλάτου**.

Διατί τόσον πικρά παράπονα, αγαπητή μου **Χρυσάλλις**; Πίστευσε, ότι πολύ μ' έλύπησες. Σάν να μου λές, ότι ξεχωρίζω τας φίλας μου και εις άλλας μόν άπαντώ, εις άλλας δε όχι. Μα είνε τούτο δυνατόν; Όχι, αγαπητή μου γράψε μου, να ιδής ότι θά σου άπαντώ πάντοτε. Με πολλήν μου ευχαρίστησιν θά γνωρίσω την αδελφήν σου.

Η **Αδρα του Άρίονος** αυτήν την φοράν ψάλλει την... Μάρθαν και με άκροστιχίδα μάλιστα. Ίδου το δίστιχον, το όποιόν μου στέλλει.

Πρός την κυρά **Μάρθα**.
Μαρτολούδα σπαρμένο τζορτζό σου τσε- [μπεράκι.
Θαρρώ πως, να, βλέπω τώρα της νενές μου [το μουρτίκι.

Φαντάζεσαι πλέον, **Αδρα του Άρίονος**, τον ένθουσιασμόν της Μάρθας και όλων των οικείων. Δι' αδελφαί του Άνανία τραγουδοϋν το δίστιχόν σου έν χορψ. Έξελήφωσα τας τρυφεράς σου μαργαρίτας.

Έχει κάποιον χάρην το ποιηματάκι σου, **Νουχο Άράνι**, άλλα γλώσσα και μέτρον πολύ άνώμαλα. Έν συνόψ μου ήρесе και σε συγχαίρω. Ός προς τας πνευματικάς άσκήσεις έχε λοιπόν ύπομονή! Περιμένα το ψευδώνυμον της αδελφής σου και την άσπάζομαι.

Ποιητικώτατα περιγράφεις τον κήπόν σου, **Αδρα του Φαλήρου**, εις τον όποιον τόσον ώρας διέρχεται σιγμάς. Η καλλιέργεια των άνθέων που τόσον αγαπάς, θά σε κάμη να έχης πάντοτε τρυφεράν ψυχήν και άγαθά αισθήματα.

Ο **Ιρυσός Αϊών** δεν είνε άνάγη να μου ξανασταίη τάς λύσεις, διότι έδίδωσθα το ψευδώνυμόν του.
Και ο **Καλός Γείτων** συγχαίρει με πολύ θερμάς λέξεις την **Αττικήν Νύκτα** διά το βραβεϊόν της. Ο δε κ. Φαίδων συγχαίρει τον **Καλόν Γείτονα** δι' όσα μου γράφεις περί των Όλυμπιακών Άγώνων.

Αν όσας ήρχισες, **Συριανή Σφιγξ**, εξακολουθήσης να μοι στέλλης καλές πνευματικάς άσκήσεις, πρωτότυπους και συντόμους, συχνά θά βλέπης δημοσιευμένας και ιδιαις σου: και τότε θά πειστής μόνη σου, ότι όλους μου τους φίλους, είτε εις τας Άθήνας μένον, είτε εις τας Έπειρίας, είτε εις το Έξωτερικόν, τους αγαπώ εξίσου, όπως μια μητήρ διανέμει εξ ίσου την άγάπην της εις δια της τά τέκνα.

Ο **Αριστοφόρος Κολυμβός**, ο όποιος μου έγραψε μίαν εκτάκτως ώραϊαν έπιστολήν — και τον παρακαλώ αυτήν την ευχαρίστησιν να μου την διδής συχνότερα, — άσπάζεται τον **Χαλαμοθ Κόσμου**, προς τον όποιον λέγει, αν και δεν τον γνωρίζει, αισθάνεται ιδιαίτεράν τινα **περιπάθειαν**, διά την άφείσιν εν γένει των έκπρόσειών του.

Πρός δε άνηθυμόν, αγαπητή μου **Όλυμπιονίκα**, και κανείς άλλος δεν έχει αυτό το ψευδώνυμον. Βίσαι διώ: κα έτών και μαθητής της Α' του Γυμνασίου! Α, ευγε, ευγέ, αϊλε μου. Το ίδιο μου γράφεις και ο **Αττικός Οδρανός**, τον όποιον επίσης συγχαίρω και άσπάζομαι.

Διά την εύμενή ύποδοχήν δεν έπρεπε ναμριβάλλης διόλου, **Γλυκεία Πατρίς**. Θα μου γράψης λοιπόν τακτικά; Ο, τι χαρά.
Ο **Ιρυσός** άνομομονεί να ιδή την εικόνα της **Αττικής Νυκτός**, Ακούς, **Αττική Νύξ**; Νά μου την στείλης γρήγορα ναήν δημοσιεύσω.

Ο, πόσον έλυπήθην που έλειπα από το γραφεϊόν διαν ήλθες νό με ιδής, αγαπητή μου Άρθούρε Κοέν. Διατί δεν έξαπήρησες;
Από την ίδια ήμέραν έτελείωσαν τα γλυκά της Μάρθας, **Δευκό μου Περιστεράκι**! Άλλά γιατί τόσο παράπονα; Έγώ σου άπαντώ με τόσην προθυμίαν!

Το **Δευκό Περιστεράκι** άσπάζεται το **Δευκόν Ρόδο** και την **Φίλεργον Χελιδόνα**.
Να μη διατάξης να μου ζητήσ όσάκις δεν λαμβάνεις κανέν φυλλάδιον, **Όραία Κέρκιρα**. Τα έλαβες τώρα; Το σπιτικό μου σε άνασπάζεται.

Είνε δικαίωμά σου, **Φοίτιξ**, να παραχωρήσης την θέσιν σου διά τον Διαγωνισμόν των λύσεων εις την αδελφήν σου. Από τα ψευδώνυμα που προτείνεις εκλέγω το **Ποιητέρα Σαπφώ**. Φίλησέ την εκ μέρους μου και είπέ της να μου γράψη και ή ίδια.

Από ένα **γλυκό φιλάκι** στέλλει ή Διάπλασις εις τους φίλους της **Τικ-Τάκ**, **Δόν Κεχάτην**, **θαυμαστήν των Όραίων Τεχνών** (ο όποιος δύναται να μου στείλη μίαν δρχμήν διά να του στείλω το Βιβλιόν της συμπεριφοράς) **Πτερωτόν Πήγασον** (το λάθος έδιορθώθη και του λοιπού στέλλονται δύο φυλλάδια), **Μικρόν Διάβολον**, **Αέτον των Όρώνων**, **Άρχιανάρχον Θεμιστοκλέα**, **Παγωμένον Όκειανόν**, **Ίάθ**, **Μεσημβρινόν Άστέρα**, **Δάφνην**, **Αντώνιον Γούναρη** και λοιπούς άν έλαβα τα έπιμύθια του μήνου του Κριώφ, έξ ών το καλλίτερον θά δημοσιεύσω εις το προσεχές φυλλάδιον.